

Arrest

nr. 266 509 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 juni 2019 België binnen en verzoekt op 5 juli 2019 om internationale bescherming. Op 31 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 september 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. Uw ouders zijn gescheiden toen u vijf of zes jaar oud was. U bent opgegroeid bij uw grootouders. Na hun overlijden woonde u bij uw moeder in Teheran. Uw moeder is hertrouwd en u heeft één halfbroer. Uw vader had een drugsverslaving en is vijf jaar geleden overleden.

Sinds uw negentiende kampte u met een drugsverslaving. U geraakte zwaar verslaafd aan methamfetamine. Enkele gebeurtenissen in uw leven, zoals het overlijden van uw vader en uw grootouders, duwden u nog meer in de richting van drugs. Na het overlijden van uw vader, wat u ongeveer in Bahman 1394 situeert (stemt overeen met februari 2016 in de Gregoriaanse kalender), kreeg u problemen met uw oom B. omwille van de erfenis van uw vader. U was naar uw oom gegaan om de sleutel van het huis van uw vader te verkrijgen. Uw oom weigerde echter, waarop hij de politie belde. U werd toen gearresteerd voor drie dagen. Uiteindelijk werd via de rechtbank beslist dat uw oom de sleutels aan u moest overhandigen, omdat u anders op straat zou staan. U hoopte toen eveneens een deel van de erfenis van uw vader op te strijken. Omdat de Iraanse wetgeving echter bepaalt dat de erfenis van uw vader naar uw grootvader ging, kreeg u toen niets. Na het overlijden van uw grootvader had u recht op een deel van diens erfenis, meer bepaald 50 miljoen Toman, het bedrag dat uw grootvader in zijn testament liet optekenen. De volledige erfenis bestond echter uit drie miljard Toman. Omdat uw oom u dit geld niet gunde, kreeg u enkel hetgeen uw grootvader in zijn testament had geschreven. Uiteindelijk verbleef u toen één maand in het huis van uw vader. In die maand deed u niets anders dan drugs gebruiken. Na die maand besloot u uw verslaving op te biechten aan uw moeder. Uw moeder stond u bij in uw pogingen om hulp te zoeken. U werd drie maal opgenomen in een psychiatrie voor ongeveer een maand. Het laatste jaar van uw verblijf in Iran was u clean.

In 1388 (stemt overeen met 2008/2010 in de Gregoriaanse kalender) nam u tweemaal deel aan de grootschalige protestacties. U werd geslagen met een knuppel en liep verschillende verwondingen op. U kreeg eveneens traangas in uw ogen. U werd toen niet gearresteerd, maar door uw deelname aan de protestacties kon u later moeilijk een job vinden of behouden.

Daarnaast kaart u ook uw wens aan om zich te bekeren tot het christendom. Als kind was u reeds gefascineerd door de architectuur van bepaalde kerken. U bekeek ook regelmatig een film over het christendom, waardoor uw interesse geprikkeld was. Omwille van uw verslavingsproblematiek, en omdat u hierdoor mentaal en psychisch in een diep dal zat, heeft u geen concrete stappen ondernomen in Iran om het christendom verder te verkennen. Omdat u geen geschikte behandeling kon verkrijgen voor uw verslaving, u hierdoor moeilijk aan een job kon geraken, en u problemen ondervond met uw oom omwille van de erfenis van uw vader, besloot u het land te verlaten om een betere toekomst op te bouwen, daar u in Iran een mensonwaardig leven ging kennen.

U verliet Iran in juni 2019 via de Imam Khomeini luchthaven in Teheran. U kwam aan in België op 26 juni 2019 en diende op 5 juli 2019 uw verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u beschuldigd te worden van spionage omwille van uw verblijf in het buitenland. U vreest hierbij de doodstraf.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende medische documenten neer, zowel van uw behandeling in Iran als van uw medische opvolging in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek dat u met een verslavingsproblematiek en psychische problemen kampte. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds gesprekken gepolst naar hoe u zich die dag voelde en of u in staat was om het persoonlijk onderhoud te voldoen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/10/2020, CGVS 1, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/03/2021; CGVS 2, p. 2). Er werd u bijgevolg de nodige tijd gegeven om over uw vervolgingsproblemen te spreken, alsook werd u de mogelijkheid gegeven om extra pauzes in te lassen, als u daartoe de nood voelde (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2) en werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2). Hoewel in het psychologisch attest van de St. Josef Klinik, gedateerd op 24 juni 2020, verwezen wordt naar het vermoeden dat u aan paranoïde

psychose en aan een persoonlijkheidsstoornis van het borderline type lijdt, wordt er in dit stuk niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn. Er wordt weliswaar verwezen naar het feit dat u op dat moment niet meer dan 20 minuten een gesprek kon aangaan, zich bedreigd voelde door de aanwezigheid van de arts en een lage veerkracht had, maar er wordt verder niet ingegaan in welke mate u hierdoor gehinderd zou worden om de voorgedane feiten voor te stellen, noch op welke wijze de psychotherapeut die dit attest opstelde tot deze diagnose kwam. Er wordt in andere rapporten verwezen naar uw verwarde, angstige en paranoïde toestand, doch dit attest van het Rode Kruis is niet gedateerd en maakt enkel gewag van een eerste opvolging op 16 september 2019 en doet verder geen aanbevelingen naar het persoonlijk onderhoud toe. Hoewel op basis van de bijgevoegde e-mails tussen enkele opvangcentra blijkt dat u nood heeft aan een zekere structuur in uw dagelijks leven, wordt er verder niet verduidelijkt welke invloed dit dan zou hebben op het persoonlijk onderhoud. Daar waar u verklaart dat in Iran uit een hersenscan bleek dat u door het langdurig drugsgebruik problemen kende met uw geheugen en uw concentratie, blijkt dit echter niet uit de door u neergelegde documenten (CGVS 2, p. 5). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen tijdens de onderhouden op het CGVS dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, en dat u aan het einde van beide persoonlijke onderhouden duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 22). Uit niets in de weergave van beide persoonlijke onderhouden blijkt dat u niet in staat was hieraan deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst haalt u aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in Iran amper activiteiten had voor het christendom. Verder heeft u uw bekering tot het christendom, en uw ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Hierbij dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens reeds sinds uw zevende een fascinatie ontwikkelde voor kerken, verschillende films bekeek over het christendom in Iran, maar verder geen concrete religieuze activiteiten heeft ontwikkeld omdat dit toen niet mogelijk was en u zich niet in de juiste omstandigheden bevond om een huiskerk te raadplegen (CGVS 1, p. 13, p. 14; CGVS 2, p. 12, p. 14, p. 18). Van iemand die beweert reeds zo een lange tijd interesse te vertonen in een nieuwe religie, mag worden verwacht dat die reeds meerdere inspanningen zou hebben geleverd meer te weten te komen over die nieuwe religie te meer u reeds tien jaar op de hoogte bent van de bekering van uw tante tot het christendom (CGVS 2, p. 16). In tegenstelling tot dat verklaart u echter in Iran er met niemand te hebben kunnen praten over uw ontluikende interesse in het christendom (CGVS 1, p. 7). U stelde weliswaar enkele vragen aan de leerkracht van de Koranles, en zocht zelf het één en het ander op over onder meer het doopsel en bekeek enkele films (CGVS 2, p. 13), maar verder niets. Zo ging u niet op zoek naar een huiskerk omdat u zich zogezegd niet in de juiste omstandigheden bevond (CGVS 2, p. 18). Dat u zich niet in de juiste omstandigheden voelde, kan niet weerhouden worden, daar u verklaart reeds een jaar voor uw vertrek uit Iran niet meer gebruikt te hebben en uw tante reeds vele jaren bekeerd was (CGVS 1, p. 5). Dat u naast het eenmalig kerkbezoek en het bekijken van een viertal films, geen andere religieuze activiteiten had in Iran, haalt het geloof in uw verklaarde bekeringsdrang in Iran sterk onderuit. Van een verzoeker die met onbeantwoorde vragen zit over het geloof kan worden verwacht dat hij eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof alvorens de grote stap te zetten tot een bekering.

Bovendien slaagt u er niet in uw weinige activiteiten aannemelijk te maken. Zoals aangehaald verklaart u dat uw interesse voor het christendom, die u reeds op zeven- of achtjarige leeftijd ontdekte, voornamelijk gestoeld is op de architectuur van een kerk (CGVS 2, p. 12, p. 13). U verwijst hiervoor naar een eenmalig kerkbezoek in Teheran (CGVS 2, p. 13). U heeft wel geprobeerd, maar hebt nadien nooit meer een andere kerk bezocht (CGVS 2, p. 13). Vervolgens verwijst u naar films die u heeft bekeken. Gevraagd welke films u dan zoal heeft bekeken, stelt u dat het om drie of vier films moet gaan, en slaagt u erin slechts enkel die van *The Passion of the Christ* te benoemen (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 14). U

stelt dat u het bekijken van deze films interessant vond, omdat u toen meer te weten kwam over het christendom (CGVS 2, p. 15). Gevraagd wat u toen precies heeft bijgeleerd, stelt u dat het christendom voornamelijk draait om compassie, boetedoening, verlossing en het puur en zuiver blijven. U aangemoedigd om dit te verduidelijken, stelt u dat men in het christendom deze waarden ook omzet in daden, terwijl dit in de islam ver te zoeken is in de praktijk (CGVS 2, p. 15). U verwijst hiermee naar de onderdrukking, de protestacties, de leugens en de toekomst in het algemeen in Iran (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen hebben echter geen link met uw verworpen religie op zich, maar zijn eerder gevolgen van de gekozen koers en de opgelegde wetten door de Islamitische Republiek Iran. Deze zaken kunnen echter niet geprojecteerd worden op de gehele religie an sich. U toont hiermee dan ook allerminst aan wat u toen prikkelde in deze films en waarom u voor het christendom koos. Vreemd genoeg benadrukte u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud enkel dat deze films u prikkelden omdat deze zich in een kerk afspeelden, hiermee opnieuw verwijzend naar uw fascinatie voor kerken (CGVS 1, p. 13).

Ook uw andere drijfveren om christen te worden kunnen niet overtuigen. Wanneer wordt gevraagd naar uw beweegredenen om zich af te keren van de islam, verwijst u vooreerst naar de hypocrisie die er heerst in de islam, het feit dat het om één grote poppenkast gaat en dat er in de islam altijd een uitzondering op de regel bestaat (CGVS 2, p. 10). U verduidelijkt dit door te stellen dat u in België verschillende malen te maken kreeg met diefstal van uw gsm, waarbij moslims verantwoordelijk waren voor deze diefstal (CGVS 2, p. 10). U vervolgens gevraagd naar concrete voorbeelden uit Iran, verwijst u naar uw algemeen gevoel als christen, om vervolgens te verwijzen naar corruptie, oplichterij en het misbruik bij de geestelijken van Iran, hetgeen ook in het christendom voorkomt, zo verklaart u (CGVS 2, p. 10, p. 11). U vervolgens gevraagd naar concrete voorbeelden, stelt u dat u onrechtvaardig bent behandeld door uw oom, hiermee verwijzend naar de islamitische wetgeving en het feit dat uw grootvader zijn testament anders had opgesteld indien hij een christen zou zijn geweest (CGVS 2, p. 11), wat een blote bewering is gezien u nalaat te concretiseren hoe deze kwestie dan gelinkt zou zijn aan uw geloof. U duidt dit verder door te stellen dat er in de islam gemakkelijk heel grote leugens worden verspreid en kaart hierbij voornamelijk de algemene situatie aan waarbij u verwijst naar het politieke systeem in Iran en meer specifiek de loze beloftes bij de verkiezingen (CGVS 2, p. 11, p. 12). Tijdens uw eerste onderhoud haalde u daarnaast ook aan dat het praktiseren van de islam zwaarder is omdat men vijfmaal per dag moet bidden en zich voordien ook ritueel moet wassen, maar de mensen alsnog oneerlijk zijn (CGVS 1, p. 13). Christenen komen daartegenover slechts een- of tweemaal samen en zijn bovenal eerlijke en fatsoenlijke mensen benadrukt u (CGVS 1, p. 13). Vanzelfsprekend overstijgen deze verklaringen de algemeenheid niet, alsook toont u hiermee niet aan persoonlijke beweegredenen te hebben gekend om zich te bekeren. Dat u tijdens uw uitleg waarom u voor het christendom heeft gekozen, niet verder kwam dan weinig doorleefde beschouwingen en verklaringen over de algemene politieke en socio-economische situatie in Iran, ondanks verschillende vragen hierover, wijst op het beperkt doorleefde karakter van uw beweemde geloofsbeleving. U slaagt er niet in om dit te concretiseren of aannemelijk te maken, wat afbreuk doet aan uw reële beweegredenen om zich te bekeren tot een andere religie.

Verder is het opmerkelijk dat u over de bekering van uw tante F., die reeds tien jaar bekeerd zou zijn tot het christendom, ook amper informatie kan geven. Zo weet u aanvankelijk niet wanneer uw tante zich bekeerd heeft (CGVS 1, p. 14). Opmerkelijk is dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan wel kan stellen dat uw tante ongeveer tien jaar geleden bekeerd is (CGVS 2, p. 16). Echter, gevraagd hoe uw tante in contact gekomen is met het christendom, of op welke manier ze zich bekeerd heeft, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 16). Opmerkelijk is, dat u ondanks uw fascinatie op jonge leeftijd voor kerken en de christelijke films, uw tante nooit enige vragen heeft gesteld over haar bekering (CGVS 2, p. 16). Dat uw tante het toen beu was om zich steeds te verantwoorden, en u er niet nog een schepje wou bovenop doen, is geen vergoelijking voor uw afwachtende houding (CGVS 2, p. 16). Indien u daadwerkelijk interesse in het christendom zou hebben getoond, kan evenmin begrepen worden waarom uw tante u hierin niet minimaal zou hebben begeleid. Uitgezonderd één gesprek, heeft u het nooit met uw tante over uw interesse voor het christendom gehad of advies via haar proberen inwinnen (CGVS 2, p. 16, p. 17). Bovendien situeert u dit gesprek rond uw twintigste levensjaar (CGVS 2, p. 16), terwijl u pas in juni 2019, u was toen ongeveer 28 jaar oud, het land verliet. Dat u haar niet vaak zag omdat ze ver woonde, is geen vergoelijking voor uw afwachtende houding. Verder haalt u tijdens uw eerste onderhoud weliswaar aan dat ze een huiskerk frequenteerde (CGVS 1, p. 14), terwijl u tijdens uw tweede onderhoud niet meer weet of ze recent nog naar een huiskerk ging (CGVS 2, p. 16). U verwijst naar de huiskerkbezoeken in Teheran, maar ook hier kan u geen verdere details over geven (CGVS 2, p. 16). Frappant is vervolgens ook het gegeven dat uw tante een Bijbel had in Iran, maar u deze nooit heeft bekeken (CGVS 2, p. 17). Verwacht mag worden dat u zich interesseert voor de bekering van uw tante en hierover de nodige vragen stelt over hoe zij dit alles beleefd heeft, daar dit in een ingrijpende

gebeurtenis is. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet enkel de bekering van uw tante, maar ook verder uw bewering sinds jongs af aan enige interesse te hebben in het christendom en zich naderhand bekeerd te hebben (CGVS 2, p. 20). Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet het minste geloof worden gehecht. Dit vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering of interesse voor het christendom in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds in juli 2019 om internationale bescherming verzocht, u ook in België amper tot geen activiteiten heeft voor uw geloof, ondanks uw beweerde reeds in Iran gewekte interesse in het christendom, doet bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld, dat u weinig tot geen kennis heeft over de kerk die u momenteel frequenteert en vervolgens amper stappen heeft ondernomen om uw geloof in België verder te ontwikkelen en te verkennen, hetgeen uw beweerde engagement verder ondermijnt. Zo weet u niet hoe de kerk heet waarnaar u in België heen ging omdat u nooit een naambordje boven de ingang heeft gezien (CGVS 2, p. 18). U stelt dat de kerk zich op 200 stappen van het opvangcentrum te Manderfeld bevindt (CGVS 1, p. 14, p. 15), waardoor kan worden aangenomen dat het om de Sint-Lambertus kerk gaat, hetgeen een katholieke kerk is. Frappant is ook dat u aanvankelijk stelde dat dit om een protestantse kerk ging (CGVS 1, p. 15), terwijl u zich tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud corrigeert en aanhaalt dat het een katholieke kerk is (CGVS 2, p. 18). U ging er bovendien slechts eenmaal naar een echte kerkdienst omdat het net een katholieke kerk is en u beweert protestants te zijn (CGVS 2, p. 19). Bovenstaande vaststellingen doen heel wat vragen rijzen of u effectief naar deze kerk bent gegaan of niet.

U verklaart wel wekelijks een tiental minuten per keer in de kerk van Manderfeld te vertoeven om er even tot rust te komen en een gebed te doen (CGVS 2, p. 19). U zegt echter geen concreet gebed op, maar vraagt om advies en vergiffenis aan Christus (CGVS 2, p. 20). Verder neemt u niet deel aan de kerkdiensten, omdat de kerk in Manderfeld een katholieke kerk betreft. U voegt er aan toe dat men u dan vragen zou stellen, en dit misschien niet in goede aarde zou vallen als u zegt dat u een protestant bent (CGVS 2, p. 19). Verder heeft u nooit de priester van de kerk gezien of andere personen op het moment dat u in de kerk aanwezig was (CGVS 2, p. 19). Opmerkelijk is, dat u de pastoor dan wel vragen zou stellen, indien u hem zou zien, terwijl u anderzijds wel schrik heeft voor bepaalde vragen als u zou deelnemen aan een dienst (CGVS 2, p. 19). Dat u nood heeft aan iemand die u de weg kan tonen, kan, gezien uw mentale weerbaarheid, worden gevolgd (CGVS 2, p. 19). Dat u echter amper een poging ondernam sinds uw aankomst in België is echter uiterst opmerkelijk en getuigt dan ook niet van een oprechte interesse in het christendom. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u geen Bijbel heeft in België en dat u nog steeds de Bijbel moet leren kennen (CGVS 2, p. 13, p. 19, p. 20). Gevraagd of u in België een Bijbel probeerde te bekomen, verwijst u naar één persoon die kort nadat u hem de vraag stelde, werd overgeplaatst. U vervolgens gevraagd of uw sociaalassistent u hierbij kon helpen, stelt u het weliswaar drie tot vier maanden geleden gevraagd te hebben, maar dat u moest wachten tot een bepaalde persoon naar het centrum zou komen die u hiermee zou kunnen helpen (CGVS 2, p. 19). Deze verklaringen kunnen allerminst overtuigen indien u daadwerkelijk bekeerd zou zijn tot het protestantisme.

U vervolgens gevraagd naar de verschillen tussen het katholicisme en het protestantisme, zegt u dat u nog niet alle verschillen kent en verwijst u naar de tradities en hiërarchie (CGVS 2, p. 18). U aangemoedigd om deze verschillende rituelen vervolgens te verduidelijken, refereert u naar een mannetje in stro die in brand wordt gestoken. U kan de betekenis hiervan echter niet weergeven en stelt dat u dit gezien heeft in de christelijke films die u in Iran heeft bekeken (CGVS 2, p. 18). U drukt vervolgens ook uw wens uit om zich in de toekomst te willen aansluiten bij een protestantse kerk. U gevraagd naar uw motivatie verwijst u enkel naar het gegeven dat de meeste Iraniërs lid zijn van een protestantse kerk (CGVS 2, p. 18), hetgeen niet getuigt van een intrinsieke motivatie. Dat u eveneens amper de verschillen kan opsommen tussen het protestantisme en het katholicisme, ondermijnt verder

uw motivatie en oprechte interesse in het christendom. Opmerkelijk is dat u de kerk van Sankt Vith, de dichtstbijzijnde protestantse kerk, nog niet heeft benaderd omwille van de afstand tussen het centrum en de kerk, waardoor het, volgens u, geen zin heeft om hen momenteel te contacteren (CGVS 2, p. 18, p. 19), hetgeen niet ernstig is. Dat u de afstand als reden aanhaalt voor uw nalatende houding, is geenszins een vergoelijking en getuigt niet van een oprechte overtuiging om u te bekeren. Een geloof valt immers ook samen met het beleven van de religieuze rituelen en het interpreteren van de levenslessen en leefregels die in de teksten vervat zitten.

Uw kennis over uw nieuwe religie komt bovendien in zijn geheel zeer gebrekkig over, wat ook twijfels doet rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Verwacht kan worden dat u, eens in veiligheid in België, zich toch verdiept zou hebben in uw nieuwe religie, quod non in casu. Zo heeft u quasi geen kennis van enkele essentiële aspecten van het christelijk geloof. Gevraagd naar christelijke feesten, komt u niet verder dan Kerstmis en Pasen (CGVS 2, p. 20). Verder moet u het antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd wordt naar de betekenis van Pasen (CGVS 2, p. 20). Het is zeer vreemd dat u als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. De verrijzenis van Jezus raakt immers aan de essentie van het christelijk geloof. Ook kan u niet verduidelijken wanneer Kerstmis wordt gevierd. U zegt dat het net gepasseerd is, om dan te stellen dat het in de winter plaatsvond, maar gevraagd naar de exacte datum, kan u dit eveneens niet weergeven (CGVS 2, p. 20). Verder kan u geen soelaas bieden over de sacramenten. Gevraagd wat dit is, stelt u dat dit de dingen zijn die u geacht wordt te doen (CGVS 2, p. 20). U aangemoedigd om een voorbeeld te geven, verwijst u naar het kruisteken, het gebed en het doopsel, maar slaagt u er niet in nog andere sacramenten te formuleren. U vermoedt dat er zes sacramenten zijn in totaal (CGVS 2, p. 21). Verder kent u de namen van de apostelen niet, of kan u geen parabels opsommen. U stelt weliswaar twee parabels te hebben gehoord, maar u weet deze niet na te vertellen of kan evenmin de titels van deze parabels geven (CGVS 2, p. 21). Verder weet u niet waar Jezus is geboren (CGVS 2, p. 21). U kan wel zeggen dat Jezus werd veroordeeld tot het kruis, maar wie degene was die hem daartoe veroordeelde, weet u evenmin (CGVS 2, p. 21). U somt vervolgens enkele mirakels op, maar op de vraag wat dan het eerste mirakel van Jezus was, stelt u verkeerdelijk dat hij reeds vroeg kon praten en verwijst u naar zijn geboorte (CGVS 2, p. 21). U slaagt er niet in te duiden dat het eerste mirakel van Jezus het veranderen van water in wijn was. Hoewel u wel iets kan vertellen over Mozes, weet u niet wat de 10 Geboden zijn, en stelt u verkeerdelijk dat dit 10 plagen zijn die God gestuurd had als straf (CGVS 2, p. 21). Hierbij dient onderstreept te worden dat voormelde lacunes in uw kennis betrekking hebben op elementen waarvan mag worden verwacht dat u hiervan op de hoogte bent, of op zijn minst hierover toch enige kennis heeft. U slaagt er echter niet in een basiskennis aan de dag te leggen aangaande de christelijke leer, waardoor uw bewering dat u bekeerd bent, onwaarachtig is. Dat u op de meest eenvoudige vragen over uw beweerd geloof, geen begin van antwoord kon formuleren, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerd interesse voor het christelijke geloof aan. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkel element uit het christendom kan benoemen dat u minder aanspreekt (CGVS 2, p. 21). Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden.

Overigens legde u geen attesten, foto's of filmpjes van uw kerkbezoek neer (CGVS 2, p. 3). Daarnaast is het frappant dat uw verklaringen over vader C., een priester verbonden aan een andere kerk, die u niet nader kan benoemen, uiteenlopen. Zo verwijst u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar een persoon met een donkere huidskleur, die u niet kent en slechts sporadisch naar het centrum komt. Dit zou de persoon zijn die u kon helpen met de Bijbel (CGVS 2, p. 19). Opmerkelijk is dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud eveneens naar dezelfde persoon verwees, hem toen wel bij naam kende, met name vader C., en zei dat hij u toen al vertelde dat hij verbonden was aan een kerk (CGVS 1, p. 14). U vervolgens gewezen op uw verklaringen van tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, stelt u aanvankelijk niet meer te weten wat de naam van deze persoon was (CGVS 2, p. 19). Het is pas als u uw aanvankelijke verklaringen worden voorgelezen, dat u bevestigt dat vader C. en de donkerkleurige man één en dezelfde persoon zijn (CGVS 2, p. 20). Frappant is ook dat u tijdens uw tweede onderhoud niet meer weet of hij aan een bepaalde kerk verbonden is en dat u verklaart dat hij slechts sporadisch komt, terwijl u eerder had aangegeven dat hij om de even dagen langskwam (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 19). Gelet op het ontbreken van enig concreet bewijs van uw kerkbezoek en uw weinig eenduidige verklaringen over vader C., rijzen er vragen over uw engagement binnen het christendom en bijgevolg ook uw daadwerkelijke bekering. Dat u sinds uw aankomst in België slechts een tiental minuten per week naar de kerk gaat, nog niet heeft deelgenomen aan een kerkdienst, nog geen Bijbel trachtte te bekomen en ook allerm minst op een andere manier enige basiskennis opdeed, wijst verder op een gebrek aan interesse om uw geloof te beleven. Uw houding is ook bevreemdend omdat men net zou

verwachten dat u als nieuwe gelovige iets zou hebben willen doen aan uw gebrek aan kennis over het christendom eens u Iran verlaten had. Uw nalatende houding betreffende het deelnemen aan christelijke bijeenkomsten ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat u niet aannemelijk heeft weten te maken bekeerd te zijn tot het protestantisme en om die reden vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Vervolgens kaart u aan dat u omwille van uw drugsproblematiek en hierbij horende psychologische problemen geen geschikte behandeling zou ontvangen in Iran (CGVS 1, p. 5). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in Iran wel degelijk behandeld werd voor uw drugsproblemen. U nam ongeveer twee jaar medicatie en werd driemaal voor een maand opgenomen in de psychiatrie, waar uw behandeling bestond uit een combinatie van medicatie, therapie sessies en opvolging door een psycholoog (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 5). Zoals reeds aangehaald was u reeds enige tijd afgekickt in Iran zelf en woonde u nadien tot uw vertrek in bij uw moeder (CGVS 2, p. 5). Dat u de behandeling in België veel effectiever vindt dan in Iran en de voor u correcte medicatie in Iran niet zomaar of tegen een hoge prijs te verkrijgen is (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 3, p. 4, p. 6), zijn redenen die niet wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw psychologische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde groep, of zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaringen dat u problemen zou hebben om een job te vinden bij een terugkeer naar Iran (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 7), dient te worden opgemerkt dat dit een socio-economisch motief is dat niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er op basis hiervan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers verschillende jobs gehad in Iran (CGVS 1, p. 5). U verklaart bovendien dat één van de redenen voor uw ontslag het feit was dat u veel verlof nam (CGVS 1, p. 5). U stelt zelfs letterlijk dat uw drugsproblematiek uw job heeft gekost (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 7). Vervolgens zegt u dat 50 procent te wijten was aan uw drugsproblematiek en de overige 50 procent schrijft u toe aan uw deelname aan de protestacties. Gevraagd hoe men toen wist dat u had deelgenomen aan de protestacties, stelt u dat de soldaten die werden ingezet een camera in hun zak droegen (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 7). U stelt dat er aan de lopende band foto's werden gemaakt van betogers om u later te kunnen identificeren en dat u voor een job bij de gemeente steeds gescreend werd (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 7). U zou tweemaal hebben deelgenomen aan de protestacties van 1388, en nadien geen enkele politieke activiteit meer hebben uitgevoerd (CGVS 1, p. 12). Frappant is echter dat u nooit gearresteerd geweest bent naar aanleiding van de protestacties en dat u zelf nooit bepaalde beelden van u gezien heeft van tijdens uw deelname aan de protestacties (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7), waardoor u allerminst aangetoond heeft in het vizier te lopen van de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan de demonstraties van 1388 en mede om die reden te zijn ontslagen geweest of moeilijk aan werk te zullen geraken bij terugkeer. Tot slot stelt u wel dat het mogelijk is om vrije beroepen uit te oefenen, maar dat deze minder verdienen en minder garanties geven (CGVS 2, p. 7), wat vanzelfsprekend geen reden is die ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Iran geen toegang zou (kunnen) hebben tot de Iraanse arbeidsmarkt noch dat u bij terugkeer vervolging dient te vrezen omwille van uw twee deelnames aan de protesten van 1388. Dat u omwille van uw deelname bij terugkeer geen vervolging dient te vrezen blijkt ook uit de vaststelling dat u het risico nam om met uw originele paspoort legaal het land te verlaten, waar u geen problemen heeft gekend op de luchthaven (CGVS 1, p. 8). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om uw eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met uw eigen paspoort het land te verlaten.

Betreffende uw problemen met uw oom B. omwille van de erfenis van uw vader dient dan weer te worden opgemerkt dat het gerecht een vonnis, dat u weliswaar niet neerlegt, in uw voordeel heeft uitgesproken nadat u een klacht had ingediend bij de lokale politie (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 8). U kreeg de sleutels van het huis van uw vader toegewezen omdat u anders op straat zou staan, en dit in afwachting van het ontvangen van uw deel van de erfenis (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 8). Over uw verklaarde problemen met uw oom B. kan dan ook geconcludeerd worden dat deze kaderen binnen een familiaal conflict en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Wat er ook van zij, na dit vonnis heeft u uw oom niet meer gezien en heeft u niet meer met hem te maken gehad (CGVS 1, p. 11, p. 12), waardoor u allerm minst aannemelijk maakt bij terugkeer naar Iran problemen met uw oom te zullen ondervinden (CGVS 1, p. 11). In de kantlijn hiervan, dient nog te worden opgemerkt, dat daar waar u verklaart er alleen voor te staan en geen vangnet te hebben in Iran (CGVS 2, p. 3), u tot aan uw vertrek bij uw moeder heeft kunnen inwonen en ze u bijgestaan heeft om naar de huisarts te gaan nadat u haar uw drugsproblemen opbiechtte (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 5, p. 6). Ondanks dat uw stiefvader u niet in huis zou willen, hielp hij u wel aan een job, en heeft hij u bijgestaan in de problemen met uw erfenis (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 9). Bovendien was de enige reden waarom uw stiefvader u toen niet in huis wilde, uw verslaving en wil uw moeder nog steeds op de hoogte blijven van uw leven (CGVS 1, p. 4, p. 11), wat aantoont dat u wel degelijk op de hulp van uw moeder en uw stiefvader kon rekenen en uw bewering dat dit bij terugkeer andersom zou zijn, niet aannemelijk weet te maken.

Tot slot dient te worden gesteld dat uw vrees dat u omwille van uw verblijf in het buitenland en het feit dat u slechts een Belgisch visum voor een week had, zou kunnen worden beschuldigd van spionage (CGVS 1, p. 9) niet gegrond is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw medische problemen, gestaafd met Iraanse en Belgische medische documenten, werden reeds eerder besproken. Frappant is dat u geen enkele identiteitsdocumenten neerlegt, omdat uw moeder deze zou hebben weggegooid (CGVS 2, p. 3, p. 4). Er kan evenwel getwijfeld worden aan uw verklaringen dat uw moeder dacht dat u dit niet meer nodig zou hebben en dacht u hiermee een plezier te doen (CGVS 2, p. 3, p. 4).

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voert hij in zijn verzoekschrift de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1.1. Verzoeker stelt in de eerste plaats dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te besluiten.

Vervolgens stelt verzoeker, in verband met zijn door de verwerende partij ongeloofwaardig bevonden bekeringsproces, dat de gevolgde redenering een volledig gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van christenen in Iran toont. Het is niet zo dat verzoeker vanaf zijn achtste van de daken kon schreeuwen dat hij interesse had in het christendom, aangezien er in Iran grote straffen op afvalligheid staan. Verzoeker kon zijn interesse voor het christendom dan ook niet in het openbaar verder laten groeien, door bijvoorbeeld kerken te bezoeken, de bijbel te lezen en naar huiskerken te gaan. Verzoeker haalt aan dat hij meermaals heeft aangehaald dat hij zich niet in de omstandigheden bevond om zijn nieuwsgierigheid naar het christendom zijn vrije loop te laten gaan. Het argument dat de verwerende partij hier tegen in brengt, is dat dit niet “*weehouden*” kan worden. Indien de verwerende partij zou begrijpen wat het betekende om van religie te veranderen in Iran, zou zij de uitleg van verzoeker evenwel niet zomaar naast zich hebben neergelegd.

In verband met het ongeloof dat aan zijn drijfveren om zich te bekeren wordt gehecht, werpt verzoeker op dat er absoluut geen incoherentie is in zijn verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker aangemaand alles zeer kort en bondig uit te leggen en kreeg hij niet de kans om eventuele onduidelijkheden en misverstanden uit te klaren. De verwerende partij had zelf drie gehoren bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) nodig om alle problemen van verzoeker te begrijpen. Het gaat dan ook niet op om verzoeker thans vermeende tegenstellingen te verwijten of hem te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij hiertoe niet de kans kreeg. Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen, zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal, waar hij over voldoende tijd beschikte om alles uiteen te zetten.

Verzoeker vervolgt dat het niet evident is om de exacte beweegredenen uit te leggen van een innerlijk proces dat jaren in beslag heeft genomen. Verzoeker heeft verschillende ervaringen gehad met de islam en hetgeen dat geloof bij sommigen teweeg bracht. Doorheen de jaren heeft hij zich meer en meer ertegen afgezet en heeft hij de rust gevonden in het christendom. Hij stelt voorts dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met zijn specifiek profiel, namelijk het feit dat hij zware psychische problemen heeft, dat hij aan een persoonlijkheidsstoornis lijdt, dat hij een lage veerkracht heeft en dat hij zich niet lang kan concentreren. Hij is paranoïde en vaak verward. Al deze pathologieën werden geattesteerd door verzoekers behandelende artsen en werden tevens niet betwist door de verwerende partij. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat de verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de mentale toestand van verzoeker bij haar onderzoek “*ten gronde*”.

Aangaande de geloofsuitoefening van verzoeker in België stelt verzoeker dat hij de rust vindt in het christendom en in zijn kerkbezoeken. Door zijn mentale toestand is het niet evident voor hem om uren de bijbel te lezen of namen van kerken te onthouden, maar door zich in een kerk te bevinden en zich te bezinnen, beleeft hij het christendom op zijn manier. Hij heeft geen encyclopedische kennis van het christendom en het protestantisme, doch dit is niet vreemd gezien zijn toestand. De verwerende partij dient, zo stelt verzoeker, alles in perspectief te plaatsen en kan zich niet louter baseren op de theoretische kennis van verzoeker. De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing geen echte tegenstrijdigheden aan, maar doet de gang van zaken en het bekeringsproces van verzoeker af als “*merkwaardig*”. Deze subjectieve redenering gaat volgens verzoeker niet op. Een bekeringsproces is immers iets persoonlijks. Dat de verwerende partij het “*merkwaardig*” vindt en zich hier niet kan in vinden, vormt geen reden om het geloof en het proces zonder meer in twijfel te trekken. Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoeker onmogelijk om zijn geloofsovertuiging aan te tonen.

Verzoeker werpt voorts, onder verwijzing naar enkele weblinks die als voetnoot worden gevoegd, op dat in Iran op afvalligheid nog steeds de doodstraf staat, dat bekeerde christenen overal worden opgepakt en worden veroordeeld tot de doodstraf. Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe de verwerende partij kan stellen dat hij op een veilige manier zou kunnen terugkeren naar Iran.

Verzoeker benadrukt tot slot zijn geloofwaardig asielaanvraag en wijst erop dat de bestreden beslissing niet gesteund is op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoeker meent dat hij de argumenten van de verwerende partij heeft weerlegd en dat hij

heeft aangetoond waarom hij wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming. De verwerende partij is, zo stelt verzoeker, op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en -relaas en is zeer snel en zeer onzorgvuldig tot haar negatieve beslissing gekomen.

2.1.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

2.3.5.1. Dat verzoeker psychische problemen kent, zoals blijkt uit de door hem bijgebrachte attesten, wordt noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad ontkend.

2.3.5.2. Verzoekers betoog dat er op geen enkel ogenblik rekening is gehouden met zijn specifiek profiel en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de mentale toestand van verzoeker bij haar onderzoek *“ten gronde”* mist feitelijke grondslag en kan allerminst worden bijgetreden. Zo merkt de Raad vooreerst op dat in verzoekers hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden werden aangenomen (administratief dossier, stuk 7, beoordeling bijzondere procedurele noden), en dat de commissaris-generaal daaraan wel degelijk tegemoet is gekomen, zodat zijn rechten in het kader van de asielprocedure werden gerespecteerd. In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van zijn procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven die de commissaris-generaal tot het voorgaande hebben doen besluiten, luiden als volgt:

“Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek dat u met een verslavingsproblematiek en psychische problemen kampte. Om hier op passende wijze aan tegemoet te

komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds gesprekken gepolst naar hoe u zich die dag voelde en of u in staat was om het persoonlijk onderhoud te voldoen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/10/2020, CGVS 1, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/03/2021; CGVS 2, p. 2). Er werd u bijgevolg de nodige tijd gegeven om over uw vervolgingsproblemen te spreken, alsook werd u de mogelijkheid gegeven om extra pauzes in te lassen, als u daartoe de nood voelde (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2) en werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2). Hoewel in het psychologisch attest van de St. Josef Klinik, gedateerd op 24 juni 2020, verwezen wordt naar het vermoeden dat u aan paranoïde psychose en aan een persoonlijkheidsstoornis van het borderline type lijdt, wordt er in dit stuk niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn. Er wordt weliswaar verwezen naar het feit dat u op dat moment niet meer dan 20 minuten een gesprek kon aangaan, zich bedreigd voelde door de aanwezigheid van de arts en een lage veerkracht had, maar er wordt verder niet ingegaan in welke mate u hierdoor gehinderd zou worden om de voorgedane feiten voor te stellen, noch op welke wijze de psychotherapeut die dit attest opstelde tot deze diagnose kwam. Er wordt in andere rapporten verwezen naar uw verwarde, angstige en paranoïde toestand, doch dit attest van het Rode Kruis is niet gedateerd en maakt enkel gewag van een eerste opvolging op 16 september 2019 en doet verder geen aanbevelingen naar het persoonlijk onderhoud toe. Hoewel op basis van de bijgevoegde e-mails tussen enkele opvangcentra blijkt dat u nood heeft aan een zekere structuur in uw dagelijks leven, wordt er verder niet verduidelijkt welke invloed dit dan zou hebben op het persoonlijk onderhoud. Daar waar u verklaart dat in Iran uit een hersenscan bleek dat u door het langdurig drugsgebruik problemen kende met uw geheugen en uw concentratie, blijkt dit echter niet uit de door u neergelegde documenten (CGVS 2, p. 5). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen tijdens de onderhouds gesprekken op het CGVS dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, en dat u aan het einde van beide persoonlijke onderhouds gesprekken duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 22). Uit niets in de weergave van beide persoonlijke onderhouds gesprekken blijkt dat u niet in staat was hieraan deel te nemen.”

Verzoeker laat deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, en waaruit blijkt dat met verzoekers psychische problemen wel degelijk rekening is gehouden, volledig onverlet. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Komt daar nog bij dat verzoeker tijdens de twee persoonlijke onderhouds gesprekken bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd bevraagd over zijn psychische problemen.

2.3.5.3. Dat met verzoekers psychologische problemen geen rekening zou zijn gehouden tijdens het onderzoek ten gronde, kan evenmin worden bijgetreden. De betreffende overweging uit de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vervolgens kaart u aan dat u omwille van uw drugsproblematiek en hierbij horende psychologische problemen geen geschikte behandeling zou ontvangen in Iran (CGVS 1, p. 5). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in Iran wel degelijk behandeld werd voor uw drugsproblemen. U nam ongeveer twee jaar medicatie en werd driemaal voor een maand opgenomen in de psychiatrie, waar uw behandeling bestond uit een combinatie van medicatie, therapie sessies en opvolging door een psycholoog (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 5). Zoals reeds aangehaald was u reeds enige tijd afgekickt in Iran zelf en woonde u nadien tot uw vertrek in bij uw moeder (CGVS 2, p. 5). Dat u de behandeling in België veel effectiever vindt dan in Iran en de voor u correcte medicatie in Iran niet zomaar of tegen een hoge prijs te verkrijgen is (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 3, p. 4, p. 6), zijn redenen die niet wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw psychologische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde groep, of zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker laat deze overweging volledig onbesproken waardoor deze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, door de Raad wordt overgenomen.

Bovendien komen de persoonlijke problemen van verzoeker in menig andere overweging uit de bestreden beslissing aan bod, zodat geenszins kan worden bijgetreden als zou met zijn psychologische problemen geen rekening zijn gehouden bij het onderzoek ten gronde.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran beschuldigd te worden van spionage omwille van zijn verblijf in het buitenland en zijn afvalligheid van de islam en hij vreest hierbij de doodstraf.

2.3.6.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maakt. Zo wordt (i) allereerst vastgesteld dat verzoeker in Iran amper activiteiten had voor het christendom en dat hij zijn bekering tot het christendom en zijn ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo zijn verzoekers verklaringen over zijn ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend, slaagt hij er niet in zijn weinige activiteiten aannemelijk te maken, kunnen zijn drijfveren niet overtuigen en kan hij amper informatie geven over de bekering van zijn tante F. Hierdoor kan aan de ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet het minste geloof worden gehecht en dit vormt, blijkens de bestreden beslissing, een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien verzoekers bekering of interesse voor het christendom in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan zijn motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof worden gehecht. Dit doet volgens de verwerende partij sterk vermoeden dat verzoeker eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat, om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bovendien doet het verbazen, ofschoon verzoeker reeds in juli 2019 om internationale bescherming verzocht, dat hij ook in België amper tot geen activiteiten heeft voor zijn geloof. Zo heeft hij weinig tot geen kennis over de kerk die hij momenteel frequenteert en heeft hij amper stappen ondernomen om zijn geloof in België verder te ontwikkelen en te verkennen, hetgeen zijn beweerde engagement verder ondermijnt. Verzoekers kennis over zijn nieuwe religie komt in zijn geheel zeer gebrekkig over, wat ook twijfels doet rijzen over de waarachtigheid van zijn innerlijke bekering. Verzoeker heeft niet weten aannemelijk te maken bekeerd te zijn tot het protestantisme en om die reden vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran. Vervolgens (ii) kan niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn drugsproblematiek en hierbij horende psychologische problemen geen geschikte behandeling zou ontvangen in Iran, (iii) zijn de problemen die hij zou hebben om een job te vinden bij terugkeer naar Iran van socio-economische aard en (iv) kunnen de verklaarde problemen met oom B., die kaderen binnen een familiaal conflict, niet dienstig worden aangevoerd om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Tot slot (v) is verzoekers vrees dat hij zou kunnen worden beschuldigd van spionage, omwille van zijn verblijf in het buitenland en het feit dat hij slechts een Belgisch visum voor een week had, niet gegronnd en (vi) de door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen, waarbij nog wordt opgemerkt dat het frappant is dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument neerlegt omdat zijn moeder deze zou hebben weggegooid.

2.3.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen, dan wel verklaren. Verzoeker heeft in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernomen om de in de bestreden beslissing vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers verweer blijft in wezen beperkt tot het volharden in zijn verklaringen, het geven van blote *post factum*-beweringen en persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.6.4. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom, meer bepaald het protestantisme, en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen worden niet aannemelijk gemaakt.

2.3.6.5. Waar verzoeker aanvoert dat er *in casu* geen tegenstrijdigheden of omissies voorliggen, stipt de Raad aan dat de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie, is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land, *in casu* Iran, waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn nieuw geloof, wat *in casu* ontbreekt.

2.3.6.6. In verband met het ongelooftwaardig bekeringsproces wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Hierbij dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens reeds sinds uw zevende een fascinatie ontwikkelde voor kerken, verschillende films bekeek over het christendom in Iran, maar verder geen concrete religieuze activiteiten heeft ontwikkeld omdat dit toen niet mogelijk was en u zich niet in de juiste omstandigheden bevond om een huiskerk te raadplegen (CGVS 1, p. 13, p. 14; CGVS 2, p. 12, p. 14, p. 18). Van iemand die beweert reeds zo een lange tijd interesse te vertonen in een nieuwe religie, mag worden verwacht dat die reeds meerdere inspanningen zou hebben geleverd meer te weten te komen over die nieuwe religie te meer u reeds tien jaar op de hoogte bent van de bekering van uw tante tot het christendom (CGVS 2, p. 16). In tegenstelling tot dat verklaart u echter in Iran er met niemand te hebben kunnen praten over uw ontluikende interesse in het christendom (CGVS 1, p. 7). U stelde weliswaar enkele vragen aan de

leerkracht van de Koranles, en zocht zelf het één en het ander op over onder meer het doopsel en bekeek enkele films (CGVS 2, p. 13), maar verder niets. Zo ging u niet op zoek naar een huiskerk omdat u zich zogezegd niet in de juiste omstandigheden bevond (CGVS 2, p. 18). Dat u zich niet in de juiste omstandigheden voelde, kan niet weerhouden worden, daar u verklaart reeds een jaar voor uw vertrek uit Iran niet meer gebruikt te hebben en uw tante reeds vele jaren bekeerd was (CGVS 1, p. 5). Dat u naast het eenmalig kerkbezoek en het bekijken van een viertal films, geen andere religieuze activiteiten had in Iran, haalt het geloof in uw verklaarde bekeringsdrang in Iran sterk onderuit. Van een verzoeker die met onbeantwoorde vragen zit over het geloof kan worden verwacht dat hij eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof alvorens de grote stap te zetten tot een bekering.

*Bovendien slaagt u er niet in uw weinige activiteiten aannemelijk te maken. Zoals aangehaald verklaart u dat uw interesse voor het christendom, die u reeds op zeven- of achtjarige leeftijd ontdekte, voornamelijk gestoeld is op de architectuur van een kerk (CGVS 2, p. 12, p. 13). U verwijst hiervoor naar een eenmalig kerkbezoek in Teheran (CGVS 2, p. 13). U heeft wel geprobeerd, maar hebt nadien nooit meer een andere kerk bezocht (CGVS 2, p. 13). Vervolgens verwijst u naar films die u heeft bekeken. Gevraagd welke films u dan zoal heeft bekeken, stelt u dat het om drie of vier films moet gaan, en slaagt u erin slechts enkel die van *The Passion of the Christ* te benoemen (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 14). U stelt dat u het bekijken van deze films interessant vond, omdat u toen meer te weten kwam over het christendom (CGVS 2, p. 15). Gevraagd wat u toen precies heeft bijgeleerd, stelt u dat het christendom voornamelijk draait om compassie, boetedoening, verlossing en het puur en zuiver blijven. U aangemoedigd om dit te verduidelijken, stelt u dat men in het christendom deze waarden ook omzet in daden, terwijl dit in de islam ver te zoeken is in de praktijk (CGVS 2, p. 15). U verwijst hiermee naar de onderdrukking, de protestacties, de leugens en de toekomst in het algemeen in Iran (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen hebben echter geen link met uw verworpen religie op zich, maar zijn eerder gevolgen van de gekozen koers en de opgelegde wetten door de Islamitische Republiek Iran. Deze zaken kunnen echter niet geprojecteerd worden op de gehele religie an sich. U toont hiermee dan ook allerminst aan wat u toen prikkelde in deze films en waarom u voor het christendom koos. Vreemd genoeg benadrukte u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud enkel dat deze films u prikkelde omdat deze zich in een kerk afspeelden, hiermee opnieuw verwijzend naar uw fascinatie voor kerken (CGVS 1, p. 13).”*

Verzoeker tracht zijn weinig overtuigende ontlukende interesse in het christendom en de ongeloofwaardigheid van de bekeringsdrang en onaannemelijke weinige christelijke activiteiten in Iran ten onrechte te minimaliseren en te vergoelijken. De voormelde motieven komen pertinent en draagkrachtig over en getuigen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, niet van een volledig gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van christenen in Iran. Dat op afvalligheid in Iran zware straffen staan waardoor verzoeker zijn interesse voor het christendom niet in het openbaar kon laten groeien, biedt geen afdoende en *in concreto* verklaring ter ontcrachting van voormelde motieven. Zoals de verwerende partij reeds aangeeft in de bestreden beslissing, mag van iemand die beweert reeds zo lang, namelijk van zijn zevende, interesse te vertonen in een nieuwe religie, worden verwacht dat die reeds meerdere inspanningen zou hebben geleverd om meer te weten te komen over die nieuwe religie, te meer, in het geval van verzoeker, hij reeds tien jaar op de hoogte is van de bekering van zijn tante tot het christendom. Dat verzoeker zich niet in de juiste omstandigheden bevond om zijn nieuwsgierigheid naar het christendom de vrije loop te laten gaan, kan terecht niet weerhouden worden, daar hij verklaart reeds een jaar vóór zijn vertrek uit Iran geen drugs meer gebruikt te hebben en zijn tante F. reeds vele jaren bekeerd is. Aan het in Iran reeds gestarte bekeringsproces kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dan ook weinig hechten.

2.3.6.7. Aangaande de niet-overtuigende drijfveren van verzoeker om christen te worden, staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Ook uw andere drijfveren om christen te worden kunnen niet overtuigen. Wanneer wordt gevraagd naar uw beweegredenen om zich af te keren van de islam, verwijst u vooreerst naar de hypocrisie die er heerst in de islam, het feit dat het om één grote poppenkast gaat en dat er in de islam altijd een uitzondering op de regel bestaat (CGVS 2, p. 10). U verduidelijkt dit door te stellen dat u in België verschillende malen te maken kreeg met diefstal van uw gsm, waarbij moslims verantwoordelijk waren voor deze diefstal (CGVS 2, p. 10). U vervolgens gevraagd naar concrete voorbeelden uit Iran, verwijst u naar uw algemeen gevoel als christen, om vervolgens te verwijzen naar corruptie, oplichterij en het misbruik bij de geestelijken van Iran, hetgeen ook in het christendom voorkomt, zo verklaart u (CGVS 2, p. 10, p. 11). U vervolgens gevraagd naar concrete voorbeelden, stelt u dat u onrechtvaardig bent behandeld door uw oom, hiermee verwijzend naar de islamitische wetgeving en het feit dat uw

grootvader zijn testament anders had opgesteld indien hij een christen zou zijn geweest (CGVS 2, p. 11), wat een blote bewering is gezien u nalaat te concretiseren hoe deze kwestie dan gelinkt zou zijn aan uw geloof. U duidt dit verder door te stellen dat er in de islam gemakkelijk heel grote leugens worden verspreid en kaart hierbij voornamelijk de algemene situatie aan waarbij u verwijst naar het politieke systeem in Iran en meer specifiek de loze beloftes bij de verkiezingen (CGVS 2, p. 11, p. 12). Tijdens uw eerste onderhoud haalde u daarnaast ook aan dat het praktiseren van de islam zwaarder is omdat men vijfmaal per dag moet bidden en zich voordien ook ritueel moet wassen, maar de mensen alsnog oneerlijk zijn (CGVS 1, p. 13). Christenen komen daartegenover slechts een- of tweemaal samen en zijn bovenal eerlijke en fatsoenlijke mensen benadrukt u (CGVS 1, p. 13). Vanzelfsprekend overstijgen deze verklaringen de algemeenheid niet, alsook toont u hiermee niet aan persoonlijke beweegredenen te hebben gekend om zich te bekeren. Dat u tijdens uw uitleg waarom u voor het christendom heeft gekozen, niet verder kwam dan weinig doorleefde beschouwingen en verklaringen over de algemene politieke en socio-economische situatie in Iran, ondanks verschillende vragen hierover, wijst op het beperkt doorleefde karakter van uw beweemde geloofsbeleving. U slaagt er niet in om dit te concretiseren of aannemelijk te maken, wat afbreuk doet aan uw reële beweegredenen om zich te bekeren tot een andere religie.

Verder is het opmerkelijk dat u over de bekering van uw tante F., die reeds tien jaar bekeerd zou zijn tot het christendom, ook amper informatie kan geven. Zo weet u aanvankelijk niet wanneer uw tante zich bekeerd heeft (CGVS 1, p. 14). Opmerkelijk is dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan wel kan stellen dat uw tante ongeveer tien jaar geleden bekeerd is (CGVS 2, p. 16). Echter, gevraagd hoe uw tante in contact gekomen is met het christendom, of op welke manier ze zich bekeerd heeft, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 16). Opmerkelijk is, dat u ondanks uw fascinatie op jonge leeftijd voor kerken en de christelijke films, uw tante nooit enige vragen heeft gesteld over haar bekering (CGVS 2, p. 16). Dat uw tante het toen beu was om zich steeds te verantwoorden, en u er niet nog een schepje wou bovenop doen, is geen vergoelijking voor uw afwachtende houding (CGVS 2, p. 16). Indien u daadwerkelijk interesse in het christendom zou hebben getoond, kan evenmin begrepen worden waarom uw tante u hierin niet minimaal zou hebben begeleid. Uitgezonderd één gesprek, heeft u het nooit met uw tante over uw interesse voor het christendom gehad of advies via haar proberen inwinnen (CGVS 2, p. 16, p. 17). Bovendien situeert u dit gesprek rond uw twintigste levensjaar (CGVS 2, p. 16), terwijl u pas in juni 2019, u was toen ongeveer 28 jaar oud, het land verliet. Dat u haar niet vaak zag omdat ze ver woonde, is geen vergoelijking voor uw afwachtende houding. Verder haalt u tijdens uw eerste onderhoud weliswaar aan dat ze een huiskerk frequenteerde (CGVS 1, p. 14), terwijl u tijdens uw tweede onderhoud niet meer weet of ze recent nog naar een huiskerk ging (CGVS 2, p. 16). U verwijst naar de huiskerkbezoeken in Teheran, maar ook hier kan u geen verdere details over geven (CGVS 2, p. 16). Frappant is vervolgens ook het gegeven dat uw tante een Bijbel had in Iran, maar u deze nooit heeft bekeken (CGVS 2, p. 17). Verwacht mag worden dat u zich interesseert voor de bekering van uw tante en hierover de nodige vragen stelt over hoe zij dit alles beleefd heeft, daar dit in een ingrijpende gebeurtenis is. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet enkel de bekering van uw tante, maar ook verder uw bewering sinds jongs af aan enige interesse te hebben in het christendom en zich naderhand bekeerd te hebben (CGVS 2, p. 20). Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden.”

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat er sprake is van een incoherentie in zijn verklaringen, hierbij verwijzend naar het korte verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden hem immers geen tegenstrijdigheden verweten, noch dat hij bepaalde zaken niet zo hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd ten andere zelfs niet gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij sedert zijn aankomst “niet hoorbaar” was “omwille van psychologische problemen” (administratief dossier, stuk 7, interne nota “niet in staat om geïnterviewd te worden”). Verzoeker werd wel twee maal uitvoerig gehoord bij het commissariaat-generaal en uit de notities van deze twee persoonlijke onderhouds blijkt dat verzoeker alle redenen heeft kunnen aangeven voor zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij geen opmerkingen had bij het eerste persoonlijk onderhoud en dat hij de tolk en de vragen telkens goed begrepen heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 oktober 2020, p. 16 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 maart 2021, p. 3 en 22).

Het kan worden aangenomen dat het niet evident is om de exacte beweegredenen uit te leggen van een innerlijk bekeringsproces dat jaren in beslag heeft genomen, maar dit vormt op zich geen verklaring voor de toch wel weinig doorleefde beschouwingen en verklaringen van verzoeker in verband met zijn

drijfveren om christen te worden, die dan ook wijzen op het beperkt doorleefde karakter van zijn beweerde geloofsbeleving. Verzoeker gaat geenszins *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing die handelen over zijn drijfveren om zich te bekeren. Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan inderdaad, zoals de verwerende partij aangeeft, een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst, *quod non in casu*. Het komt de Raad ook weinig ernstig voor dat verzoeker, gelet op het ingrijpend karakter van een bekering, geen details kan geven omtrent de bekering van zijn tante F. tot het christendom.

2.3.6.8. De conclusie van de bestreden beslissing dat aan verzoekers ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht en dat dit eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, wordt door de Raad bijgetreden.

2.3.6.9. In verband met de geloofsuitoefening in België stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij de rust vindt in het christendom en in zijn kerkbezoeken maar dat het voor hem, door zijn mentale toestand, niet evident is om urenlang de bijbel te lezen of namen van kerken te onthouden. Hij heeft geen encyclopedische kennis van het christendom en het protestantisme, wat weer niet vreemd is, gelet op zijn mentale toestand. De verwerende partij diende volgens verzoeker alles in perspectief te plaatsen en zich niet louter te baseren op de theoretische kennis van verzoeker.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij zich geenszins beperkt tot het toetsen van de theoretische geloofskennis van verzoeker maar dat zij daarentegen vooreerst vaststelt dat verzoeker weinig of geen kennis heeft over de kerk die hij momenteel frequenteert en dat hij amper stappen heeft ondernomen om zijn geloof in België verder te ontwikkelen en te verkennen. Het gegeven dat hij de naam van de enkele kerk die hij bezoekt niet kent, wijtend aan zijn mentale toestand, is een al te makkelijke vergoelijking die niet opgaat. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen eenduidige verklaringen aflegt over deze kerk, meer bepaald of het een katholieke dan wel protestantse kerk betreft, hetgeen ook vragen doet rijzen of verzoeker effectief naar deze kerk is gegaan. Voorts wordt allerminst een encyclopedische kennis van verzoeker verwacht. Echter, van verzoeker, die beweert zich te bekeren tot het christendom, mag verwacht worden dat hij zich in België verdiept zou hebben in zijn nieuwe religie. Dat hij geen uren na elkaar de bijbel kan lezen, gelet op zijn mentale toestand, kan geenszins als verschoningsgrond worden aangevoerd voor het apert gebrek aan kennis over de beweerde nieuwe religie en staat zelfs haaks tegenover zijn verklaring bij het commissariaat-generaal tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij in België tevergeefs een bijbel trachtte te bekomen. De voorbeelden die de ongeloofwaardigheid van de geloofsbelijdenis in België staven zijn *legio*, komen naar voren uit de persoonlijke verhoren, worden in de bestreden beslissing omstandig besproken en worden door de Raad, bij gebrek aan enig dienstig verweer dienaangaande, overgenomen. De enkele vergoelijking dat een bekeringsproces iets zeer persoonlijks is en dat de verwerende partij het proces van verzoeker afdoet als "*merkwaardig*" en zonder meer in twijfel trekt, kan niet worden bijgetreden. Het klopt dat een bekeringsproces zeer persoonlijk is, maar de commissaris-generaal heeft op basis van de verklaringen van verzoeker op objectieve wijze voor recht kunnen vaststellen dat verzoeker amper de verschillen kan opsommen tussen het katholicisme en het protestantisme, dat hij geen kennis heeft van enkele essentiële aspecten van het christelijk geloof, dat hij, zo weze herhaald, weinig tot geen kennis heeft over de Belgische kerk die hij beweert te frequenteren, geen bijbel trachtte te bekomen en ook allerminst op een andere manier basiskennis opdeed en niet deelneemt aan kerkdiensten. Het klopt dat in de bestreden beslissing wat dat betreft geen echte tegenstrijdigheden worden vastgesteld maar dit is ook niet vereist. De nalatende houding van verzoeker en zijn gebrek aan basiskennis volstaan immers op zich om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de bekering tot het protestantisme en de geloofsbelijdenis in België.

Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming te kunnen verwerven. Uit de COI Focus "*Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" d.d. 30 maart 2020 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1) blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat

deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan.

2.3.6.10. Waar verzoeker, citerend uit de website <https://www.opendoors.nl/ranglijst/iran> en <https://www.hra-news.org/2020/hranews/a-24785> en verwijzend naar een pagina van *Wikipedia*, over de doodstraf in Iran, toevoegt dat op afvalligheid de doodstraf staat en bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld worden tot de doodstraf waardoor hij niet kan begrijpen hoe de verwerende partij kan stellen dat hij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran, merkt de Raad op dat een louter algemene verwijzing naar enkele artikels niet afdoende is om afbreuk te doen aan de concrete beoordeling van verzoekers asielrelaas, zoals *supra* uiteengezet. Verzoeker toont met een verwijzing naar voormelde websites niet *in concreto* aan dat hij een verhoogd risicoprofiel had waardoor hij onder aandacht zou kunnen komen van de Iraanse autoriteiten. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat, met een algemene verwijzing naar webpagina's, verzoeker nalaat concrete informatie bij te brengen die de vaststellingen uit voormelde COI Focus "*Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" d.d. 30 maart 2020, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, weerlegt.

2.3.6.11. Nu verzoeker weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn actieve religieuze leven in België en hij hieromtrent ook geen verdere duiding kan geven in het verzoekschrift, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een risico zou lopen omdat hij bij terugkeer naar Iran zou worden gepercipieerd als christen.

2.3.6.12. De overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het socio-economisch motief van het niet kunnen vinden van een job bij terugkeer naar Iran, met betrekking tot de familiale problemen van verzoeker met zijn oom B. en met betrekking tot de vrees beschuldigd te worden van spionage omwille van het verblijf in het buitenland op basis van een Belgisch visum voor slechts één week, worden door verzoeker volledig ongemoeid gelaten. Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn worden, bij gebrek een dienstig verweer, dan ook overgenomen door de Raad.

2.3.6.13. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.6.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoot of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker bijgevolg evenmin aantoot of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

2.3.6.15. Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en heeft ook niet aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

2.3.7.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met de bijzondere procedurele noden en dat verzoeker bij het commissariaat-generaal twee maal (en niet drie maal zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift) uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden van 22 oktober 2020 en 22 maart 2021 kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de bestreden beslissing is gekomen, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS